

Quarantainewet

VERSLAG

Nr. 4

De vaste Commissie voor de Volksgezondheid, in welker handen het onderhavige ontwerp van wet is gesteld, heeft de eer, daaromtrent als volgt te rapporteren.

Gevraagd werd, of door de Kroon van de in artikel 5, tweede lid, voorgestelde bevoegdheid geen gebruik zal worden gemaakt, dan in overleg met de betrokken gemeenten.

Enige leden der commissie zouden gaarne vernemen, of de Minister er bij nader inzien niet de voorkeur aan geeft, dat voor havengebieden, welke zich over het territoir van meer dan één gemeente uitstrekken, de benoeming van de quarantainearts door de Minister geschiedt in stede van door de burgemeester (artikel 14, tweede lid). Deze leden wezen in dit verband op gebieden als de IJmond en de Rijnmond. Zij vroegen, of de benoeming van quarantaineartsen door de Minister in deze gevallen niet meer overeen zou stemmen met de door de Wereldgezondheidsorganisatie nagestreefde eenvormigheid.

De commissie achtte het wenselijk om, zoals thans reeds veelal praktijk is, een berichtgeving, als voorgeschreven bij artikel 7, ook voor te schrijven bij aankomst van een persoon uit het buitenland, die blijkt aan een quarantainabele ziekte te lijden. De gezondheidsautoriteit van de plaats van aankomst zou dan aan de autoriteit van de plaats van vertrek in het buitenland moeten berichten. Zodanige berichtgeving kan voor de opsporing van de infectiebron van groot belang zijn.

Gevraagd werd, wat moet worden verstaan onder de in het tweede lid van artikel 28 gebezigde uitdrukking „toerusting”. Vallen hieronder alleen de kosten van bouw en eerste inrichting, of ook exploitatiekosten e.d.?

Voorts werd geïnformeerd naar de betekenis van de woorden „exploitant van de . . . haveninrichting” in artikel 29. Vallen hieronder ook de grote scheepvaartmaatschappijen, welke in een bepaalde haven eigen ligplaatsen en kaden hebben? Bij vergelijking met artikel 16 van het ontwerp, dat spreekt van „de eigenaar en de exploitant van de haveninrichting” wilde het de commissie voorkomen, dat deze interpretatie de juiste zal zijn.

Dit zou dan betekenen, dat deze exploitanten niet alleen de kosten van ontrating (artikel 16 van de Internationale Sanitaire Regeling en artikel 16 van het onderhavige ontwerp) moeten dragen, doch ook moeten (bij-)dragen in de kosten van een georganiseerde medische dienst e.d., als bedoeld in artikelen 15, 17, 18 en 19 der Internationale Sanitaire Regeling. Is dit inderdaad de bedoeling? Zo neen, zal dan in dit artikel niet een duidelijker terminologie moeten worden gebezigd, ten einde misverstanden te voorkomen?

Afgescheiden van het bovenstaande werd gevraagd, of de Regering het billijk acht de kosten, voortvloeiende uit de maatregelen, welke het gevolg zijn van de aanwijzing door het Rijk van bepaalde havens tot havens, als bedoeld in artikelen 15, 17, 18 en 19 der Internationale Sanitaire Regeling, geheel ten laste van de exploitanten te brengen. Het betreft hier toch maatregelen in het belang van het internationale verkeer.

Nog werd erop gewezen, dat op het ogenblik in enkele gemeenten op grond van artikel 14 van de Wet van 28 maart 1877, *Stb.* 35, tot wering van besmetting door uit zee aankomende schepen, overeenkomsten bestaan met het Rijk be-

treffende de kosten van bepaalde sanitaire voorzieningen en maatregelen betreffende het internationale verkeer.

Het ontwerp bevat geen overgangsbepalingen met betrekking tot deze overeenkomsten. Zal het echter niet noodzakelijk zijn, dat ter zake een regeling wordt getroffen, zodat zekerheid wordt verkregen omtrent het al dan niet voortbestaan dezer overeenkomsten?

Ten slotte vestigde de commissie er de aandacht op, dat artikel 32 wèl bepalingen bevat ten aanzien van landen, die niet door de Internationale Sanitaire Regeling zijn gebonden, doch met Nederland door één der in artikel 105 van de Internationale Sanitaire Regeling opgesomde internationale sanitaire verdragen verbonden zijn gebleven, terwijl een voorschrift ontbreekt ten aanzien van landen, welke niet of niet meer gebonden zijn door de Internationale Sanitaire Regeling en niet of niet meer door bovengenoemde verdragen met Nederland verbonden zijn gebleven. Gevraagd werd, of in deze lacune alsnog ware te voorzien.

Vertrouwende, dat de Minister bereid zal zijn, het bovenstaande vóór de openbare beraadslaging omtrent het onderhavige wetsontwerp schriftelijk te beantwoorden, was de commissie van oordeel, dat daarmee die beraadslaging genoegzaam zal zijn voorbereid.

Aldus vastgesteld 2 maart 1960.

VAN LIENDEN
HEROMA-MEILINK
DE WOLF
TEN BROECKE HOEKSTRA
VAN MASTRIGT
LAMBERTS
DE VREEZE
LAAN
VAN NIEROP.